

Arrest

nr. 352 113 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 mei 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2025 dient verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in. Nadat verzoekster op 11 juli 2025 meerderjarig wordt, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 3 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad bij arrest nr. 345 238 van 22 april 2026.

Op 7 mei 2026 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten -verzoeker om internationale bescherming afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij viseert de beoordeling van het gezins- en familieleven in de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt dat het duidelijk is dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een gestereotypeerde beslissing zonder enige individualisering en zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster en haar gezin. Een terugkeer naar haar land van herkomst zou haar beletten om met haar familie, met wie zij steeds heeft samengeleefd en met wie zij samen in het Rode Kruiscentrum verblijft, te wonen, zo stelt zij.

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota:

“De verzoeker betoogt dat hij meerdere familieleden heeft in België en dat aan dit familieleven op een onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan, in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Volgens de verzoeker wordt op disproportionele wijze ingegrepen op het recht op zijn privé- en familieleven nu hij gescheiden zal moeten

De betrekkingen tussen volwassenen zijn niet noodzakelijkerwijs beschermingswaardig zonder dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond en dat de verzoeker dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn familieleden en vice versa niet aantoont. In se betwist de verzoekende partij niet dat hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn familieleden heeft.

Bovendien maakt de verzoeker ook in het kader van het voorliggende beroep op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat er tussen hem en zijn familieleden bijkomende elementen van afhankelijkheid aan de orde zijn.”

2.3. In de bestreden beslissing wordt ter zake het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaarde dat haar ouders, vijf broers en één tante in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”

Deze beoordeling kadert in de verplichting die artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt aan de verwerende partij om, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, voor wat de eerbiediging betreft van het familie- en gezinsleven in artikel 7 ervan. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van de bepalingen van het Handvest en conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 ervan een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De bescherming die wordt geboden heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Daar waar deze gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, § 76). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

Het EHRM heeft evenwel ook geoordeeld dat de banden tussen jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een beschermingswaardig 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55). Met andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van "bijkomende elementen van afhankelijkheid" niet meer dwingend gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn/haar ouders. Het komt de verwerende partij dan ook toe de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de beoordeling van het gezinsleven van dergelijke jongvolwassenen.

Verzoekster is geboren op 11 juli 2007. Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, op 7 mei 2026 was zij dus nog geen 19 jaar oud. Uit het arrest van de Raad nr. 345 238 van 22 april 2026 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt het volgende:

"1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 18 oktober 2023, samen met haar gezin. Op 3 juni 2008 verzoekt verzoeksters moeder om internationale bescherming; verzoek dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermoed wordt ook in verzoeksters naam, als vergezellende minderjarige, te zijn ingediend. Dit verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten.

1.2. Verzoekster komt België een tweede keer binnen op 18 oktober 2023, andermaal samen met haar gezin, met uitzondering van haar vader. De volgende dag dient verzoeksters moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook dit verzoek wordt vermoed te zijn ingediend in hoofde van verzoekster, die op dat moment minderjarig is. Op 29 november 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 326 404 van 9 mei 2025.

1.3. Op 26 juni 2025 dient verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Nadat verzoekster op 11 juli 2025 meerderjarig wordt, beslist de commissaris-generaal op 3 december 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Gelet op de gegevens waarover de verwerende partij beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waren er dan ook sterke aanwijzingen voorhanden dat verzoekster nog steeds samenwoonde mét en deel uitmaakte van het kerngezin bestaande uit haar moeder en vijf broers en dat er tussen hen nog steeds een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient dan ook te worden aangenomen dat het de verwerende partij toekwam om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met deze aanwijzingen van een gezinsleven in de zin van de voormelde bepaling, zeker nu er geen indicaties in het administratief dossier lijken te zijn waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster reeds een eigen leven, onafhankelijk van haar moeder en broers, zou hebben uitgebouwd. De verwerende partij bleef op dit punt in gebreke door louter en alleen op basis van de meerderjarigheid van verzoekster te oordelen dat zij niet langer als gezinslid kan worden beschouwd. Een dergelijke beoordeling getuigt niet van de nodige zorgvuldigheid en strookt niet met de rechtspraak van het EHRM en leidt, gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld, tot de vaststelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De argumenten van de verwerende partij doen daar, gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het niet weerlegde argument van verzoekster dat zij altijd met haar familie heeft samengeleefd en dat zij allen samen in het Rode Kruiscentrum van M. verblijven.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 7 mei 2026 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS